

Маргарита Закмаєр (скорочено)

Крістіне Нестлінгер

Крістіне Нестлінгер
МАРГАРИТА ЗАКМАЄР

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 1, У ЯКОМУ НЕМАЄ ЩЕ Й НАТЯКУ НА ПОДІЇ, А ТІЛЬКИ ОПИСУЮТЬСЯ П'ЯТЬ РЮКЗАКІВ, ПРИЧОМУ З ПОГЛЯДУ СУСІДІВ

Маргариті Марії Закмаєр було 14 років, вона мала сірі очі, волосся кольору спанієля, малесенький дитячий носик, на зріст була 160 сантиметрів і важила 64 кілограми 300 грамів. Важко сказати, чи була вона товстою, бо це – річ відносна. На уроці фізкультури, поряд з худими Евеліною та Сабіною, Маргарита почувалася неймовірно тлустою. Удома ж, біля тата, мами, Гансика й Меді, вона здавалася собі доволі стрункою. А бабуся, яка мешкала в Цветлі, вважала Маргариту навіть худю.

Маргариті не хотілося бути товстою, тому вона любила їздити до бабусі у Цветль або сидіти вдома, не дуже любила школу і дуже ненавиділа спортзал. Десять контрольних з англійської були їй приємніші за одну годину фізкультури. Торік, коли вчителька фізкультури пішла в декрет, для Маргарити настали кращі часи, бо на заміну прислали наївну й милосердну особу, котра охоче вірила всім поясненням.

Тато, якого звали Егон, працював у конторі макаронної фабрики. Свого черева він не приховував, а поважно ніс його над штанами. У нього були ошатні чорні блискучі вуса, і він постійно їх підкручував. Маму звали Елізабет, і вона страшенно любила кухарити. Вона була домохазяйкою.

Маргаритиному братові Гансику було 12 років, і він часто тримав вказівний палець лівої руки у правій ніздрі. Жодна найзавзятіша вчителька молодших класів не змогла відвчити його від цього. Ганс колекціонував пташине пір'я, мав три величезні альбоми з пір'їнами всіляких птахів. Сестричка Меді мала 6 років, постійно нудилась, скигдила і вередувала. Вона вже півтора місяці ходила до школи і дуже не любила її. Закмаєри ставились одне до одного зі зворушливою ніжністю, і навіть вічне нудження-марудження Меді зносили без особливих нарікань.

Маргарита любила жувати своє волосся. Деколи, особливо під час нудних уроків, плела з гривки маленькі кіски. Вона полюбляла тягнути себе за пальці, аж доки не хруснуть суглоби. Чухала свій живіт, хоча він їй і не свербів, а крім того, розмальовувала ліву руку кульковою ручкою. А ще Маргарита часто принохувалася: коли вона когось уважно слухала, то ніби вловлювала якийсь підозрілий і дуже непристойний запах. Маргарита читала романи з життя аристократів, але потайки, бо

соромилася цього.

У будинку, де жила Маргарита, до неї та її родини ставилися не вельми приязно. Їх не називали "сім'я Закмаєрів", а говорили: "Заки-Рюкзаки". Це вигадав Конні, син сусідів. Конні був неймовірно худий, і грубаси веселили його більше, ніж будь-який найсмішніший анекдот. Щонеділі, коли о 9 ранку Закмаєри виїжджали до цветльської бабусі, Конні слідкував за ними. Він кликав батьків, і коли машина осідала під вагою Закмаєрів, Конні і його батьки реготали. Кожної неділі тато Конні кричав: "Закладаюся, що сьогодні Рюкзачиха не пролізе у двері!" А мама Конні вигукувала: "Вона застрягла! Вона застрягла! За цей тиждень її гепи стала ще ширша!" І всі троє дуже засмучувалися, коли маленьке блакитне авто таки виїжджало за ворота.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 2, У ЯКОМУ В МАРГАРИТИНОЇ МАМИ З'ЯВЛЯЄТЬСЯ ДЕКІЛЬКА ДИВНИХ ЗВИЧОК, А МАРГАРИТІ ДОВОДИТЬСЯ СПАНТЕЛИЧЕНО ПОДИВИТИСЯ ПРАВДІ В ОЧІ

Якось зустрічалися випускники маминого класу, бо було 15 років після закінчення школи. Наступного ранку Маргарита помітила, що з мамою щось не так: перед нею не було звичних тостів, масла, кави, шинки та сиру. На столі було лиш горнятко чаю. Маргарита намастила собі маслом і медом три булочки, заколотила півлітровий кухоль какао. Тато стояв за плитою і смажив собі яєчню з салом. Гансик і Меді ще хлюпались у лазничці. Тато поглянув на горнятко чаю, яке стояло перед мамою, і спитав: "Ти що, мамо, зіпсувала собі шлунок?" Але у відповідь мама сказала тільки: "Гм-м".

Маргарита, як і тато, не мала часу дивуватися мовчанню мами. Дівчина так запізнювалася до школи, що вибігла з квартири з розв'язаними шнурівками та скуйовдженим волоссям. За нормальних обставин воно в неї було зав'язане у два мавпячі хвостики над вухами. Так, як сьогодні, Маргарита ще ніколи не запізнювалася. А сталося це тому, що напередодні вони з Гансиком, татом і Меді були у цветльської бабусі без мами. Саме мама завжди нагадувала татові, коли треба було їхати додому. Оскільки ж учора вона була на зустрічі однокласників, то тата не було кому підганяти.

Маргарита побігла на трамвайну зупинку. Вона не любила бігати через свої груди. Коли вона бігла, вони хитались і здригалися з кожним кроком, Маргариті це було неприємно, бо вона їх відчувала, помічала, що вони в неї є. А на думку Маргарити, тіло мало бути непомітне. Мама порадила їй носити бюстгальтер. Але для Маргаритиних грудей, широких, але доволі пласких, неможливо було підібрати нічого.

На трамвайній зупинці Маргарита помітила, що один її підколінок одягнутий навиворіт. Крім того, Маргарита раптом збагнула, що запізнюється ще більше, ніж думала, бо трамвай, який під'їхав, був майже порожній. Вона стягнула підколінок і вивернула його. Саме в той момент, коли вона з цим упоралася, трамвай зупинився, й у найближчі до неї двері вскочив захеканий Флоріан Кальб. У трамваї вона сиділа з піднятою догори головою ногою і дивилася на Флоріана Кальба. Флоріан Кальб учився з Маргаритою в одному класі. Доволі високий і симпатичний, він часто бував децю

підлим. Флоріан зареготав з Маргарити, бо вважав, що вона вдягається у транспорті. На останній зупинці перед школою, підсіли Уші Маєр і Уші Коль. Флоріан негайно поділився з ними новиною, що Маргарита вдягається у трамвай. Маргарита запротестувала. Флоріан і обидві Уші сміялися, але вони у принципі любили сміятися.

Флоріан спізнювався часто, а дівчата трохи хвилювалися. Коли вони зайшли у клас, Флоріан збрехав вчителеві, що зламався трамвай. І як доказ, що він говорить правду, Флоріан сказав, що запізнилася навіть Маргарита Закмаєр, а вона, мовляв, завжди пунктуальна. Маргарита наважилася збрехати, що трамвай дійсно зламався. На уроці Маргарита думала, що коли з неї сміється Флоріан, вона не гнівається, а сумує.

Після уроків Маргарита пішла додому пішки разом зі Сабіною. Сабіна була чимось на кшталт Маргаритиної подруги. Та це була несправжня подруга, бо Сабіна міняла подруг, як дехто міняє картини в рамці. То Маргарита була в рамці, то обидві Уші, тоді приходила черга Каті, потім – Софі й урешті знову Маргарити. Сабіна відпровадила Маргариту до самих воріт її будинку.

Маргарита була голодна і мріяла про макарони з шинкою та салатом із помідорів. У понеділок в родині Закмаєрів на обід зазвичай були саме такі страви. Потайки Маргаритин шлунок сподівався ще й на те, що мамі знову захотілося щось спекти. Але на обід мама приготувала цвітну капусту з маслом і сухарями. Меді та Гансик обурювалися з приводу цвітної капусти і вимагали на десерт хліба зі смальцем. Мама говорила лише "гм-м" і не їла взагалі. Вона знову дивилась у свій сумний чай, укинувши в нього дві маленькі таблеточки. Маргарита була переконана, що на зустрічі випускників мама зіпсувала собі шлунок.

Згодом Гансик сказав Маргариті, що мама робить вправи. Це було дуже дивно. Діти вирішили почекати, поки прийде тато. Гансик пішов до свого двоповерхового ліжка, виліз по драбині нагору, завалився на матрац, заткав праву ніздрю вказівним пальцем лівої руки й задрімав. Пообідній сон – це для Гансика завжди було святе! Маргарита зробила домашні завдання, а потім читала роман із серії "Захопливі історії з життя аристократів". Ніхто не забороняв Маргариті читати 64-сторінкові романчики, але вона це приховувала. Раптом дівчина зрозуміла, що головного героя уявляє Флоріаном Кальбом. А потім Маргарита почала розглядати себе у дзеркалі, хоч рідко це робила. Вона уважно розглянула свої ясні очі, маленький носик, кучері кольору спанієля. Дівчина зробила висновок, що її серце "до кінця" належало Флоріанові Кальбу! Вона кохала його!

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 3, У ЯКОМУ ТАТО НЕДОСТАТНЬО СЕРЬОЗНО СПРИЙМАЄ МАМИНІ НОВІ ЗВИЧКИ, МАРГАРИТА ЗУСТРІЧАЄТЬСЯ З ФЛОРІАНОМ КАЛЬБОМ НЕ ЗОВСІМ ТАК, ЯК БИ ЇЙ ХОТІЛОСЬ, А МЕДІ РОЗПОВІДАЄ НОВИНУ, ТА ЇЙ НІХТО НЕ ВІРИТЬ

Дивна поведінка Маргаритиної мами не змінилась і тоді, коли з роботи повернувся тато. Мама говорила лише "гм-м". Недавно мама уклала з Меді угоду: за кожную

виконану вправу з письма та математики вони грали в якусь гру. Але сьогодні мама не грала з дочкою. Тато крутив вуса і не знав, що й думати. На вечерю мама собі взяла лише горнятко чаю. Тато сказав, що макарони недосолені, а гуляш переперчений! Такого в родині Закмаєрів ще не траплялося. Мама сказала, що не могла скуштувати, бо нічого не їсть. Вона пояснила, що в неї нема проблем зі шлунком, вона просто на дієті, доки не влізе у спідницю 40-го розміру. "А для мене ти і так симпатюлька", – сказав тато і скрутив зі своїх вусів веселі шістки. Мама не витримала і сказала, що худне сама для себе. Батьки почали сперечатися, і Маргарита пішла до дитячої кімнати. Вона звикла до мирного родинного життя і була геть спантеличена. Мама ніколи так не кричала на тата. Навіть під час попередніх дієт. Тоді вона була просто небагатослівна і трішки знервована.

Згодом, коли Маргарита стояла в лазничці й чистила зуби, до неї зайшов тато. Він сказав, що у всьому винна зустріч випускників, і ще там була одна така Марі-Луїза, колишня мамина подруга. Вона теж раніше була повна, а тепер схудла. Маргарита сказала татові, що закохалася, але це нещасливе кохання. Тато не знав, що казати, тому мовчав. Маргарита пошкодувала, що розповіла йому. Але потім тато запитав, хто цей хлопець. Певно, що тато знав Флоріана Кальба. Маргарита ходила з ним у садок. Але вона сказала татові, що він не знає хлопця. Маргарита збрехала, бо згадала, що тато завжди називав Флоріана Кальба "поганим хлопцем". Потім вона сказала, що пожартувала, і тато полегшено зітхнув.

Наступного дня Габрієла, однокласниця Маргарити, святкувала день народження. Її вечірки славилися на всю школу. Маргариту запрошували кожного року. Та не через те, що вона аж так дуже товаришувала з Габрієлою, а на вимогу Габрієлиної мами, бо Габрієлін батько працював на макаронній фабриці разом із Маргаритиним татом, а Габрієліна мама трохи приятелювала з Маргаритиною мамою. Крім того, Габрієліна мама вважала Маргариту надзвичайно милою, просто чудовою дитиною. Друзів, котрих Габрієла вибирала собі сама, були "типами". Один, худенький бліденький хлопчик, мав на правій щоці метелика, витатуйованого в натуральну величину. В іншого був гладко виголений череп. В однієї дівчини зачіска виглядала, як перука з вусів.

Вусата Голова та Метеликова Щока теж були на вечірці. Тип із метеликом на щоці був повністю запакований у чорну шкіру. Маргариті подобалися такі "типи", бо вони ні до кого не чіплялися. Самі курили, пили, та нікого не змушували. І їм було по цимбалах, худий ти чи грубий. Для Маргарити така поведінка була не зовсім звичною. На вечірках Сабіни, наприклад, усі курили, а хто не хотів, того відразу ж обзивали "малятком-немовлятком". Танцювати Маргарита наважувалася теж лише на Габрієлиних вечірках. Найкраще в неї це виходило з голомозим. А ще з тими типами можна було непогано поспілкуватися. Габрієла теж була цілком нормальна. Маргариті набагато більше хотілося товаришувати з нею, ніж зі зрадливою Сабіною.

Флоріан Кальб не дуже вписувався в Габрієліну тусівку. Якось він навіть заявив, що "типи" смердять і що, можливо, в них воші. "І вдягаються так, що просто атас!" Флоріан Кальб лише тому домагався, щоби його запросили, бо на вечірку мала прийти

кузина Габрієли Доріс. Він її обожнював, але Доріс його не любила.

Маргарита багато танцювала з голомозим. Поміж тим спостерігала за Флоріаном Кальбом, який бігав за Доріс. Флоріан багато пив, і Маргариту це хвилювало. Вона почала хвилюватися за Флоріана і поділилася своєю тривогою з Габрієлою. Та страшенно розсердилась, бо татову пляшку віскі він взяв без дозволу. О десятій прийшла Габрієлина мама й оголосила, що свято закінчене. Усі почали розходитися. Маргарита ще трохи залишилась і допомогла прибрати. Коли Габрієла проводжала Маргариту до брами, дівчата знайшли п'яного Флоріана Кальба. Габрієла благала Маргариту забрати хлопця звідси, щоб її мама не побачила.

Маргарита вела хлопця попід руку й підштовхувала вперед. Щоправда, Флоріана постійно тягнуло кружляти. Тричі Флоріан падав Маргариті на шию. Найбільше Маргариті хотілося просто взяти й утекти. Була десь одинадцята, і в місті було повно людей. Вони сердито поглядали на них із Флоріаном. Зібравши всю волю в кулак, Маргарита дотягла його до дверей дому. Батьки вийшли і забрали сина.

Наступного дня Флоріан не прийшов до школи. Маргарита мріяла, що відтепер він ніколи не буде її висміювати і глузувати з неї. Вона ж допомогла йому в тяжку годину.

Коли Маргарита прийшла додому, мами вдома не було. Гансик сидів у дитячій кімнаті і сказав, що мама в Марі-Луїзи, а Меді забрала з собою. Брат вважав, що це Марі-Луїза в усьому винна, бо підбила маму на голодування. Маргарита вважала, що це мамине право, але Гансик був на боці батька, який був рішуче налаштований. Мама повернулася близько шостої години. Меді була незвично весела і щебетала без упину про якогось Пепі – маленького хлопчика, і Сепі – кота. На вечерю мама жувала жуйку і не їла нічого. Та "гм-м" вона вже не казала. Вона розмовляла нормально і здавалася веселою.

Після вечері Гансик почав сортувати свою колекцію пір'їн, розклавши їх на великому столі у вітальні, тато пив пиво і дивився телевизор. Мама була в кухні, де прасувала одяг. Раптом Меді сказала, що мама з наступного понеділка буде прибиральницею у придворного радника. Маргарита і Гансик засміялися, бо це видавалося жартом. Тато теж засміявся.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 4, У ЯКОМУ ДВА ВІЗОЧКИ НАПАКОВУЮТЬСЯ ХАРЧАМИ ВЩЕРТЬ, СИВИЙ ПАН З ЛЮЛЬКОЮ НЕ НА ЖАРТ ВИВОДИТЬ ІЗ РІВНОВАГИ ТАТА І ДЕЩО ЗМІНЮЮТЬСЯ МАРГАРИТИНІ УЯВЛЕННЯ ПРО СПРАВЖНЮ ЛЮБОВ

Флоріан не ходив до школи весь тиждень, і Маргарита вже подумувала, чи не зателефонувати йому додому. Вона дуже хвилювалася за нього і розповіла мамі, як він напився. Мама вважала, що цілком нормально довідатися про самопочуття хворого однокласника. Маргарита не наважилася подзвонити.

До суботи вдома все було мирно. Мама навіть почала трохи їсти. У лазничці вона повісила табличку, куди щоранку записувала свою вагу. Згідно з цими записами,

мамина вага почала зменшуватися.

Непорозуміння в родині Закмаєрів почались у суботу зранку, коли всі поїхала по продукти. Проходячи повз гори продуктів, мама без жодного ентузіазму попихала перед собою візочок і нічого не купляла. Тато сварився, тому мама пішла пити каву, а тато і Маргарита робили покупки. Тато купував надзвичайно багато. Навіть макарони, хоча міг вагонами брати їх на роботі задурно. У мами очі на лоба полізли, коли вона побачила переповнений багажник і гору целофанових мішечків, але вона не сказала нічого. Дорогою додому мама сказала, що завтра не їде до Цветля, бо маківник і свиняча печеня будуть для неї занадто великою спокусою.

У неділю мама лишилася вдома з Меді. Цветльська бабуся спитала, чи в подружжя нема часом кризи. Тато виклав усю правду, і бабуся безмежно обурилася. Маргарита ще ніколи не бачила її такою розгніваною. Бабуся оголосила мамину дієту зрадою всього роду Закмаєрів і сказала, що усі Закмаєри трошки товсті. Маргарита звернула бабусину увагу на те, що мама не може мати зазмаєрівських генів, бо вона просто вийшла заміж за одного із Закмаєрів. Тато зазначив, що винна така собі Марі-Луїза, яка була колись подругою Елізабет, але потім поїхала до Англії і вийшла там заміж, народила трьох дітей. Але тепер повернулася розлучена і з однією дитиною, бо двоє інших залишилися з батьком. І після розлучення вона скинула тридцять кілограмів.

Тато вирішив поїхати додому раніше. Дорогою додому Гансик запитав батька, з ким, в разі розлучення, залишились би вони. Тато сказав, що розлучатися з мамою не хоче, але якби таке сталося, то старших би взяв собі, а з Меді йому було б тяжко дати раду. Маргарита сказала, що цілком так само могло бути в Марі-Луїзи. Тато вже захопився цією ідеєю і продовжував уголос розмірковувати, як би виглядало життя такої трійці – Гансик, Маргарита, тато. Він дійшов висновку, що це все вимагало би лише "перерозподілу та переструктурування". Він був переконаний, що все би функціонувало бездоганно, а прибиральниці би їм допомагали.

Вдома у мами був гість – літній сивий пан. Він курих люльку, тримаючи на колінах Меді. Це був пан радник, у якого мама мала працювати. Радник приніс велетенський букет жовтих троянд. Коли пан радник пішов, Меді знов сказала, що мама буде прибиральницею, і нарешті, її слова тато сприйняв без сміху. Мама пояснила, що пан придворний радник Майзенгаєр живе сам і шукає людину, яка би давала лад його господарству. І від завтра цією людиною стане вона. Тато почав сваритися. Він говорив, що заробляє достатньо грошей і тому його жінці не потрібно працювати. Мама пояснила, що цю роботу їй знайшла Марі-Луїза, а першокласна вона тому, що працювати в радника вона буде неофіційно, тому не сплачуватиме жодних податків, до того ж, платить радник по-королівськи та ще й живе неподалік. Їй не треба бути пунктуальною, а якщо вряди-годи у неї не буде часу, то це теж не страшно. Мама мала варити йому їсти і гуляти з його псом.

Маргарита не могла слухати сварку. Подзвонив телефон. Це був Флоріан Кальб. Маргарита ще ніколи не розмовляла з ним по телефону. Слухавка трохи тремтіла, бо в неї тряслися руки. Він питав завдання з математики, бо його батьки вимагали, щоб він

зробив завдання за усі дні, коли не ходив у школу. Хлопець подякував, що Маргарита завела його додому. Дівчина набралася мужності і спитала, чи можна до нього зайти і принести зошит, щоб він переписав. Флоріан зрадів і сказав приходити пів на сьому. Саме тоді його батьків не буде.

Лишалась година до зустрічі з хлопцем, тому Маргарита хотіла причепуритися. Вона втиснулась у Гансикові джинси. Натягти їх вдалося з величезними зусиллями, а блискавку вона заціпнула тільки після того, як лягла горілиць на підлогу. Маргарита витягла зі шафи мамину чорну шовкову блузку 50-го розміру. Блузка оповила її вільними хвилями і прикрила ковбаску сала, що утворилася на животі через тісні джинси. І насамкінець Маргарита закрутила собі на голові "гульку", бо десь вичитала, що така зачіска "видовжує" круглі обличчя. Ніхто навіть не звернув уваги, коли Маргарита сказала, що йде до Флоріана.

Під будинком хлопця Маргарита почекала, поки вийшли його батьки. Флоріан турбувався, щоб Маргариту ніхто не побачив. Він затягнув її в коридор, а потім потягнув Маргариту до своєї кімнати. Згодом вона диктувала, а Флоріан писав. Маргарита продиктувала йому три сторінки, а тоді спробувала пояснити кути, осі і трикутники, та в математиці Флоріан ніколи не був світилом. Тож дівчина підійшла до столу і, нахилившись над Флоріаном, почала пояснювати, що робити. У процесі цього пояснення Маргаритин бюст ліг Флоріанові на плече, та це сталося зовсім ненавмисно.

Вуха в Флоріана почервоніли, стали темно-вишневі, й у них почало трохи дзвеніти. Хлопець відсунувся і, вказавши на вільну половину стільця, запропонував: "Сідай сюди!" Стілець не витримав Маргарити. Вони впали на підлогу. Маргарита опинилася на підлозі в тісних обіймах, а двоноге крісло – над ними. "Від тебе гарно пахне", – сказав Флоріан. Мамина блузка була напахнючена "Міс Діор". Флоріан спитав, чи дівчина вже цілувалася. Маргарита не відповіла і подумала, що настав час визволятися з обіймів Флоріана. Вона відкотилась убік. Флоріан покотився за нею. Вона попросила відпустити її. Флоріан не відпустив, а натомість раптом поцілував. Маргарита часто уявляла собі "пертий поцілунок". Чи відповідав поцілунок Флоріана її уявленням – подумати про це вона не встигла, бо її увагу відволік тихенький, але жахливий звук. Клаптик маминої шовкової блузки й одна з ніжок стільця зчепились одне з одним, і коли злякана Флоріановою активністю Маргарита смикнулася, почувся тихе й підле "трісь!"

Мамина блузка роздерлась уздовж усієї спини, від коміра до самого низу. Флоріан, не здогадуючись про це, поцілував Маргариту ще раз. При цьому він помацав її за груди. Маргариту це розсердило. Вона, щоправда, дозволила поцілувати себе ще раз, але майже не брала участі у другому поцілунку. Флоріан зажадав третього поцілунку. Маргарита не протестувала і була глибоко розчарована, що й за третім разом її не охопило жодне глибоке чи могутнє почуття. А от Флоріан, здавалося, був цілком задоволений. Посміхаючись від одного червонючого вуха до другого, він спробував розціпнути мамину блузку. Маргарита почала захищатися. Флоріан сказав: "Тепер ти моя дівчина, і я маю право побачити тебе голою!" Але Маргарита тримала блузку

обома руками. Жодна людина не мала права побачити її ковбаску сала!

Згодом хлопець сказав Маргариті, щоб у школі про це нікому не казала. На прощання Флоріан поцілував Маргариту ще раз.

Вдома мама і Меді спали. Тата не було, а Гансик попросив сестру зіграти в карти. Вони просиділи до 12 ночі, поки не прийшов п'яний тато. Він не хотів йти спати до мами, тому ліг на диван.

Наступного дня у школі Маргарита була невиспана і весь час боролася з позіхами. Флоріан навіть не дивився у її бік.

Дорогою додому Сабіна спитала Маргариту, чи це правда, що вона цілувалася з Флоріаном, і він мацав її за груди. Маргарита зблідла. На очі їй навернулися сльози. "Та нема чого плакати", – спробувала заспокоїти її Сабіна. Але Маргарита не могла стримати сліз. Дівчина побігла додому. Вдома Маргарита усе розповіла мамі. Мама була обурена. Подерта блузка її не хвилювала. Але сказала дочці подумати, чи дійсно їй подобається Флоріан.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 5, ЯКИЙ ЧИТАЧ, ЯКЩО ЙОГО ЦІКАВЛЯТЬ САМІ ЛИШЕ НАПРУЖЕНІ КУЛЬМІНАЦІЇ, СПОКІЙНО МОЖЕ ПРОПУСТИТИ, ОСКІЛЬКИ ТУТ ЗМАЛЬОВАНО ТІЛЬКИ ПОСЛІДОВНИЙ РОЗВИТОК ПОДІЙ І ЗАГРОЗЛИВЕ ЗАГОСТРЕННЯ СИТУАЦІЇ

Маргарита і справді "заглибилась у себе" й почала обмірковувати своє ставлення до Флоріана Кальба, намагаючись зрозуміти, чи йдеться тут про "справжню" любов, чи про "помилкову". Вона вже майже дійшла висновку, що в її почуття закралася прикра помилка, аж тут раптом задзвонив телефон. То був Флоріан. Маргарита не встигла набрати повітря, щоби висловити всю свою зневагу, як Флоріан уже повідомляв, що стоїть у телефонній будці перед Маргаритиним будинком, що в нього немає вже монет, і тому він не може довше говорити і чекає, щоби Маргарита негайно спустилася до нього.

Флоріан Кальб дійсно чекав внизу. Гансик не хотів вірити, що до сестри прийшов хлопець. Маргарита і Ганс навіть заклалися на десятку, що дівчина підійде до хлопця, вони говоритимуть і торкнуться одне одного.

Маргарита побігла до Флоріана, щоб сказати: "Я вийшла, щоби сказати тобі, що більше нічого не хочу про тебе чути. Бо ти підла свиня!". Флоріан зустрів її і поклав їй руки на плечі. Маргарита подумала: "Ну, Гансикові, певно, цього буде досить! Він уже може йти класти на стіл свою десятку!" А сама лише вимовила: "Ти підла свиня!" Флоріан нічого не розумів. Маргарита мало не плакала. Вона розвернулася і попрямувала до воріт, але Флоріан побіг за нею і схопив її за руку. Він вимагав пояснень. Маргарита спробувала вирватися від Флоріана, та він міцно тримав її. Дівчина шарпнулася і раптом вислизнула з плаща. Флоріан ухопив порожній рукав. Маргарита була в розпачі. До того ж, на ній була тільки тоненька футболка, яка майже не гріла і крізь яку було чітко видно її опуклі груди й ковбаску сала на животі. Взамін

на плащ вона розповіла про те, що вся школа знає про їхні поцілунки. Флоріан виправдовувався, казав, що розповів лише, що Маргарита була в нього, бо усі питали, звідки він взяв завдання з математики. Хлопець потягнув Маргариту до парку. Глибоко в душі вона все-таки зовсім трішечки сподівалася на те, що насправді "все було зовсім інакше". Маргарита вважала, що Флоріанові треба дати шанс, аби потім не довелося картати себе.

У маленькому парку не було ні душі. Погода для прогулянок була і справді не найкраща. Сіре небо, холодний вітер. Починав накрапати дощ. Вони сіли на лавочку. Флоріан сказав, що розповів лише Александерові Гюберлю, а більше нікому. Маргарита не вірила. Флоріан поклявся: "Батько, мати, дитина, кров і смертна година". Це була, мабуть, найбільша і найсвятіша клятва, яку можна було почути в Маргаритиних колах. Маргарита зітхнула. Дуже тихо і дуже сумно, бо вся ця розмова з Флоріаном була надто складна. Оскільки Маргарита не могла розповідати про свої справжні почуття і наводити справжні аргументи, вона обмежилася тільки тим, що дорікнула Флоріанові за балакучість: "Ти ж сказав, що все має бути в секреті! А сам таляпаєш язиком!" Ще добрі пів години вони розмовляли. Почалася злива. Маргарита скинула плащ і натягнула його на голову, як намет. Флоріан попросився до неї. Маргарита підняла свій "дашок" і впустила під нього Флоріана. Хлопець міцно притулився до Маргарити, і вона помітила, що їй це приємно. У плащі-наметі Маргарита почувала себе дедалі ліпше. Тут було тепло і темно. Флоріан загорнувся у плащ і обняв Маргариту. "Тобі не холодно?" – запитав Флоріан. Він спробував притиснути Маргариту до себе ще трішечки міцніше, а оскільки робив це обіруч, то кінчики плаща, які він тримав однією рукою, вислизнули з його пальців, плащ зісковзнув, і голова Флоріана опинилася під зливою. Він сказав, що йому так добре. Маргариті теж захотілося. Так вони і просиділи на лавочці, міцно притулившись одне до одного, аж поки не скінчився дощ. Футболка прилипла до Маргарити, тому було видно пипки грудей і ковбаску сала. Маргарита хотіла вдягти плащ, який відібрав Флоріан. Він уважно приглядався до Маргарити, причому в такий спосіб, який у романах із життя аристократів часто окреслювали словами: "він роздягав її поглядом". Маргарита вдягнула плащ і знову стала почуватися набагато впевненіше.

Хлопець побіг додому, бо до нього мав прийти репетитор з англійської. Маргарита подивилася йому вслід. Вона не розуміла: брехун він чи все-таки ні? Вона йому таки подобається чи не подобається?

Вдома мама відправила Маргариту у гарячу ванну і сказала, що Гансик залишив для неї якісь гроші. Поки Маргарита грілася у ванні, мама розповіла, що скинула 7 кілограмів, а в радника було якось незвично: він за все дякує, в нього і немає ніякого бруду, а його собака дуже повільна. Раптом прибігла Меді і показала, що її скарбничку пограбував Гансик. Маргарита призналася про парі з братом, а мама сказала, що він зробив нечесно і мусить віддати ту десятку.

Маргарита розказала мамі про Флоріанові відмовки та побрехеньки, переповіла дослівно все. От тільки про те, як гарно їй було під дашком плаща-намету, вона не

згадала. Мама сказала, що на її думку, Кальб веде нечесну гру: йому хочеться цілуватися, тулитися, мацатись, але Маргарита для нього недостатньо вродлива, щоби визнати перед іншими, що вона його дівчина. Маргариті подобалося, що мама переживає через неї і любить її.

Дівчина хотіла зачесати волосся і не змогла знайти бальзам. Меді не могла побігти купити його, бо дивилася улюблений серіал, а коли мама почала збиратися в магазин, прийшов тато, тому мама відправила по бальзам його. Тато розсердився, але пішов. А коли повернувся, то побачив радникові під штанці, які мама принесла, щоб випрати. Тато кричав і лютував. А потім сказав, що коли мама заробляє гроші, то хай віддає до спільного сімейного бюджету. Мама сказала, що збирає гроші, бо їй самій знадобиться помічниця, адже наступної осені вона йде вчитися, бо хоче стати соціальною працівницею. Меді уже знала про це і сказала, що буде гарно, бо мама буде працювати разом із Марі-Луїзою, а її із Сепі і Пепі буде на цей час брати до себе Веті! Татове обличчя почервоніло від гніву. "Як це приємно, – закричав він, – дізнаватися від шестирічної доньки про плани своєї дружини!"

*Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*

РОЗДІЛ 6, У ЯКОМУ МАРГАРИТА НЕ ЛИШЕ БАЧИТЬ ПОГАНІ СНИ, АЛЕ І ЗАГАЛОМ ПОЧУВАЄ СЕБЕ ДОСИТЬ ПАСКУДНО, ЩО СУТТЄВО ВПЛИВАЄ НА ЇЇ РОЗПОРЯДОК ДНЯ

Тієї ночі Маргарита страшенно погано спала. Їй снилася якась чортівня. Зранку Маргарита, бліда, запухла, з колами під очима, ледве виповзла з дитячої. У коридорі вона нашттовхнулася на тата, котрий саме прямував у туалет. Добре, що він вчасно схопив її за плечі, бо інакше вона би неодмінно зашпорталася. Поглянувши на Маргариту, тато скрикнув, що з дитиною щось негаразд. Мама подумала, що вчора дочка застудилася і вклала її у ліжко. Тато сказав мамі, що треба бути з дитиною, а не йти до радника. Мама зневажливо подивилася на тата: "Раніше ти ж навіть не хотів знати, на що хворіє твоє потомство – на кір чи на вітрянку!"

Маргарита сказала, що не знає, як насправді себе почуває, що вона жахливо погано спала і бачила страшні сни. Їй просто хотілося спати.

Меді і Гансик пішли до школи, тато – на роботу. Згодом Маргарита сказала мамі, щоб ішла до радника, бо вона не хвора. Мама не хотіла йти, але дочка переконала її.

Коли мама пішла, Маргарита взялася читати свої романи. Вдома вже не було непрочитаних аристократичних романів, тому дівчина вирішила піти в пункт книжкового обміну і принести собі нове шляхетне читво. Прийшовши, вона побачила, що там працюють лише після обіду. Маргарита купила зелене яблуко і почваланала в парк. Коли вона присіла на лавочку, до неї підсів хтось із ніг до голови вбраний у чорну шкіру. Це був той тип із метеликом на щоці. На Габрієліному дні народження він мав зовсім іншу зачіску. Тепер його голова була гладесенько поголена. Тільки на маківці стирчав чорний жмуток волосся. Як розтріпаний пензлик, кінчик якого вмочили в руду

фарбу. "Здоров, Маргаритко, моя квітко", – привітався тип із метеликом, і Маргарита задумалася, як його звали. Олаф, вирішила вона, здається, саме так його всі називали на Габрієліній вечірці. "Здоров, Олафе", – кивнула вона. "Олаф – це той голомозий, – уточнив тип із метеликом. — А я Гінцель!" Він простягнув руку, і Маргарита дала йому яблуко, Гінцель вкусив його і скривився. Маргарита стурбовано оглянула його. Там, де вкусив Гінцель, залишилися сліди крові. У хлопця були проблеми з зубами, але він сказав, що до зубного не піде. Маргарита бачила, що його різці темно-коричневі й надщерблені.

Гінцель витяг із кишені губну гармонію і почав грати колискову. Звучало гарно. Тоді простягнув гармонію Маргариті. Вона невпевнено взяла інструмент. Їй згадалися сліди крові на яблуку і надщерблені зуби. Їй було бридко підносити до вуст губну гармонію, на якій щойно грав хлопець із гнилими зубами. Однак Маргарита боялася, що, коли вона відхилить дружню пропозицію Гінцеля, той здогадається про причину, а ображати хлопця вона не хотіла. Маргарита обережно наблизилася гармонію до губ. На щастя, ні запаху, ні присмаку вона не відчула. Раніше Маргарита багато грала на губній гармонії. Оскільки вона мала слух, у неї виходило це добре.

Потім Гінцель витяг маленьку сопілочку. Хлопець заграв мелодію, доволі дивну, але приємну. Згодом хлопець запросив Маргариту у кав'ярню "Ваксельбергер". Маргарита пояснила Гінцелеві, що вона, на жаль, не може піти до кав'ярні, бо після купівлі яблука не має грошей. Хлопець сказав, що пригощає. Маргарита зраділа запрошенню. Посидіти в кав'ярні – для неї це було ознакою дорослості.

Маленька кав'ярня мала брудні вікна, зайняті були лише два столики. Двоє відвідувачів були учнями з Маргаритиної школи. Гінцель пояснив, що ці учні часто прогулюють школу і сидять тут. Старенький офіціант видавався страшним. У нього була неймовірно моторозна голова: шкіра на щоках нагадувала тісто, нижня губа, фіолетового кольору і без будь-яких м'язів, звисала на тремтяче підборіддя, відкриваючи ряд зубів гірничного кольору. Та найстрашнішими були офіціантові очі: одне – мов вузька щілинка, друге – велетенське, темно-сіре та вирячене.

Маргариті страшенно хотілося щось з'їсти, та вона не хотіла наповнювати шлунок за рахунок Гінцеля. Хлопець замовив чай і горіхові рогалики. Гінцель розповів, що приходить сюди щодня. Хлопець розповів, що його старі не можуть дочекатися, поки він закінчить школу. Вони платять за його вечірню школу і не грузять його. Гінцель мріяв стати столяром, таким, котрий вручну робить ліжка, крісла, столи. А ще хотів бути садівником. А зараз пробує, чи можна жити просто так. Бо батько дає йому гроші, а коли не даватиме, то можна запросто прогодуватись тим, що викидають з магазинів. І завжди знайдеться хтось, хто поставить тобі каву і почастує цигаркою. "Але ж ти не можеш жебракувати і порпатися у смітниках!" – Маргарита була в розпачі. "А чому би й ні?" – здивувався Гінцель. Він сказав, що з житлом теж нема проблем: улітку можна навіть в парку спати. Маргарита їла рогалики і розмірковувала: "Він усе це серйозно чи просто так? На балакуна, – вирішила Маргарита, – Гінцель не схожий. Він насправду так вважає!"

Маргарита дізналася дуже багато цікавого та дивного про життя Гінцеля, який, згідно зі свідоцтвом про народження, називався Гайнріх-Марія Целляндер-Целлергаузен. Дідусь Гінцеля народився на світ ще з титулом – барон Целляндер фон Целлергаузен. Однак це його аж ніяк не стримало від того, щоб уже в юному віці стати абсолютно "кінченим" "нациком". Свого сина, Гінцелевого батька, він виховав у душі націонал-соціалізму, а той після краху Третього Райху геть зламався. За словами Гінцеля, він перетворився на руїну – закомплексованого, замороченого доктора хімічних наук. З Гінцелевою матір'ю, своєю однокурсницею, він змушений був одружитися, бо вона завагітніла. Їхній шлюб був від самого початку нещасливий. Коли Гінцелєві виповнилося шість років, батьки розлучилися. Гінцелева мама, котрій через те, що в животі у неї був Гінцель, довелося покинути навчання, стала лаборанткою. Гінцелів батько одружився вдруге і переїхав до Мюнхена. Гінцель жив трохи в мами, а тоді знову трохи у батька, а поміж тим – потроху в різних інтернатах. А зараз хлопець мав квартиру, яку йому дав батько, бо мав кілька житлових будинків.

Маргарита зітхнула, почувши таку історію, але Гінцель сказав: "Маргаритко, моя квітко, в мене цілком нормальні справи. Як подумаю про всіх цих засранців-пристосуванців, як молодих, так і старих, як їм доводиться жити, то мені порівняно з ними цілком кльово, хіба ні?"

Було вже майже пів на другу. Маргаритина мама давно мала би прийти додому. І Гансик із Меді – теж. Але Маргарита не йшла і розповіла ще детально про стосунки своїх батьків. Гінцель запросив її сьогодні ввечері до себе на вечірку, а потім вона побігла додому.

РОЗДІЛ 7, У ЯКОМУ СИТУАЦІЯ В РОДИНІ ЗАКМАЄРІВ СТАЄ ДЕДАЛІ НАПРУЖЕНІШОЮ, А МАРГАРИТА, ЗОВСІМ ТОГО НЕ БАЖАЮЧИ, ЗАГОСТРЮЄ ЇЇ ЩЕ БІЛЬШЕ

Повернувшись додому, Маргарита застала там лише Гансика. Він сидів у дитячій за письмовим столом, розклавши свою колекцію пір'їн. На ньому була піжама, і це здивувало Маргариту. Вона спитала брата, чому він у піжамі, де мама та Меді й чи лишилося щось від обіду. Гансик розповів, що уранці він пішов до школи, та вже по дорозі почував себе не дуже добре, бо зранку з'їв мюслі, булочки з медом і оселедець. У школі на першому ж уроці Гансика почало нудити. Учитель англійської відіслав його до секретарки, яка вже знала, що Маргарити теж не було в школі. Секретарка знала, що у класі Маргарити є хворий на двосторонню свинку, тому подумала, що Гансик і Маргарита теж хворі на неї. І як Гансик не запевняв, що в нього болить не шия, а живіт, його відправили додому. Але перед цим подзвонили додому. Трубки ніхто не брав, тому подзвонили до батька. Секретарка розповіла татові, що він має двох смертельно хворих дітей, одне з яких лежить без опіки вдома, не маючи сили підійти до телефону, а друге сидить і хрипить біля неї в секретаріаті. Через п'ятнадцять хвилин тато був у школі. Схопивши Гансика під пахви, він потягнув його в машину. Гансикові запевнення, що відтоді, як його покинув оселедець, із ним уже все гаразд, тато ігнорував. Вдома тато лютував, бо мами і Маргарити не було. Від злості тато побив

посуд на кухні. Він чекав на Меді, але не знав, що донька після уроків йде до радника і там чекає, поки мама закінчить роботу. Гансик знав про це, але батькові не сказав, щоб той не розлютився дужче. Тато побіг шукати Меді. Потім прийшли мама з Меді. Прийшов тато, і була сварка. Мама сказала, що розлучиться з ним. А тоді взяла Меді й пішла геть! Вони спакували дві валізи одягу й різних речей і пішли геть! Це все Гансик розповів сестрі.

Брат був на боці батька і казав, що він з Маргаритою залишається з татом. Маргарита прибрала на кухні, а тоді пообіцяла братові, що зробить для його колекції пір'їн спеціальну дошку з надписами. Хлопець подобришав і дав сестрі записку, яку їй лишила мама. Вона писала, що поживе у Марі-Луїзи. Але сьогодні ввечері прийде і поговорить про усе з Маргаритою. Гансик був злий на маму і казав, що через неї тато сьогодні пропустив важливі переговори.

Потім приїхала цветльська бабуса. Маргарита дуже здивувалася. Бабуса привезла дві великих торби. Під плащем на бабусі були квітчаста сукня та смугастий фартух. У такому вбранні вона ще ніколи не приїздила в гості. І без попереднього дзвінка вона теж ніколи не навідувалася. "Де я буду спати?" – запитала бабуса. Згодом вона шукала в онуків симптоми свинки, але діти були здорові. Бабуса тримала Гансика на колінах і колисала його. Маргарита роздумувала, чи на довго приїхала бабуса, і чи вона тепер буде замість мами. Бабуса призналася, що тато попросив її подбати про онуків, бо мама пішла. Та бабуса переживала ще за свій город, kota і дядька. Маргарита нічого не мала проти бабусі. Вона любила бабусю, але як на суботу-неділю, як бабусю у Цветлі. Але не як заміну для мами у Відні.

Прийшов додому тато. Він привітався з бабусею, Гансиком і Маргаритою, вдаючи, ніби перед ним цілком нормальна здорова родина. Ніби мами з ними ніколи і не було. І коли бабуса сказала йому, що розморожує кролячу печеню з кнедлями та г'югодзовим соусом, тато задоволено прицмокнув язиком.

Маргарита сказала татові, що свинкою всі його діти перехворіли ще в садочку. А двічі свинки не буває! Дочка дорікнула йому, бо він не знав, чим вони хворіли. "Що би там не було, тату, ми не хворі. І мама нас не занедбувала. Ти все це вигадав", – говорила Маргарита. "Вона вас покинула", – сказав тато. Дочка сказала, що зараз прийде мама і треба переконати її залишитися. Та батько вівся гордо і казав, що мама покинула його, а не він її. До того ж, він хотів відібрати Меді. Маргарита розуміла, що тато усе перекручує, тому не було сенсу переконувати його.

Після вечері прийшла мама. Вона побачила, що бабуса уже тут: "Так я і знала. Тільки від нього йде одна служниця, він одразу ж бере собі другу". Мама сказала татові, що готова залишитися, якщо він не буде втручатися в її харчування і якщо буде хоч трохи допомагати в хатній роботі і нарешті погодиться, що це не злочин, коли жінка хоче вчитись і здобути професію в дорослому віці. Мама сказала, що до радника може не ходити, якщо батько аж так проти цього. Та вона не змогла нормально поговорити з татом, бо втрутилася бабуса і Гансик. Мама зібралася йти, бо нічого не виходило з цієї розмови. Коли мама лишала Маргариті свій номер, у двері хтось

подзвонив.

Гансик побіг до дверей. Виявилося, що це прийшов Гінцель. Хлопець зайшов у квартиру. "Добрий вечір, Маргаритко, моя квітко", – з посмішкою сказав Гінцель і кивнув мамі, татові та бабусі. Гінцель сказав, що прийшов по Маргариту, бо вони домовилися зустрітися ввечері. Маргарита немов приросла до підлоги. Вона не могла вирішити, куди має дивитися: на розпачливе обличчя тата чи на ще більш розпачливе обличчя бабусі. "Ну, в чому річ, Маргаритко, моя квітко? – спитав Гінцель. — Хочеш зайти до мене на годинку?" Маргарита промимрила: "Не знаю". Та мимрила вона так тихо, що їй точно ніхто не почув. До того ж, у цей момент тато закричав, що уже 9 година, і дочка нікуди не піде. Гінцель зацікавлено і трішки співчутливо подивився на тата, котрий став червонючий, як буряк. "Раджу вам звернути увагу на ваш тиск, шановний!" – сказав він, повернувся і попрямував до виходу. Маргарита подивилася йому вслід. Зачиняючи за собою двері, він обернувся і кивнув їй.

Тато і бабуся накинулися на дівчину. Вони говорили, що такого хлопця треба садити в клітку. Потім накинулися на маму, мовляв, може вона знає, хто це такий. Мама сказала, що їй не дали навіть втрутитися. Вона хотіла піти, але батько загородив їй дорогу. Тоді мама свої підбором стала на татові пальці і ще й підкрутила. Тато заревів, а мама вибігла в коридор і сказала: "Не можна було допускати, щоб усе зайшло так далеко!"

Маргарита швидко зібрала свої речі і пішла в коридор до мами. Бабуся просила батьків піти у вітальню і спробувати поговорити. Батько сказав, що розлучається. Врешті, мама і Маргарита пішли. Їх ще побачив Конні і зауважив, що вони обидві схудли. Хлопець розповів про це батькам.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 8, ЯКИЙ ХОЧ І Є ОСТАННІМ, АЛЕ ЦЕ ЩЕ НЕ КІНЕЦЬ ІСТОРІЇ, ОСКІЛЬКИ ДЛЯ ЖИВИХ ЛЮДЕЙ ЖИТТЯ НЕ ЗУПИНЯЄТЬСЯ, А В ЦІЙ КНИЖЦІ ЖИВИМИ ЗАЛИШАЮТЬСЯ, ЗВИЧАЙНО Ж, УСІ ГЕРОЇ

Минув уже місяць, відколи мама з Маргаритою переїхали до Марі-Луїзи. Маргаритине життя за ці чотири тижні досить сильно змінилося. Дівчина жила тепер в окремій маленькій кімнатці. Меді та мама спали за стіною, у великій кімнаті. Меді змінилася: вже не нудила і не марудила. На це в неї просто не залишалося часу. Вона була надто зайнята Сепі й Пепі. Мама зазвичай до пів на другу чи до пів на третю працювала в радника. Вона вже встигла за цей час пережити два дуже тривожні дні: складала вступні іспити до соціальної академії. І пройшла. А ще за цей місяць у мами вже тричі побував один чоловік – якийсь далекий родич. Адвокат. Вони довго і нудно обговорювали з мамою та Марі-Луїзою "фінансовий бік справи". Адвокат стверджував, що для мами буде краще, якщо вона не розлучатиметься. Залишаючись одруженою, сказав адвокат, вона може сподіватися на більші гроші. Це Маргариту якось трохи заспокоїло. А мама взагалі не хотіла від тата жодних грошей.

Маргарита ніяк не могла вирішити, подобається їй Марі-Луїза чи ні. Власне, їй не було що закинути: мила, переважно весела, симпатична та люб'язна, вона поводитися з Маргаритою і Меді так, ніби знала і любила їх із пелюшок. Розумною Марі-Луїза була, безперечно, також. Навіть із латинськими словами могла допомогти. І, повернувшись із роботи, майже завжди знаходила час поговорити. Марі-Луїзі не було за що дорікнути. Крім одного: подружнє життя мами і тата вона вважала завершеною справою! І саме це в ній так заважало Маргариті.

Про Гансика Маргарита з мамою не говорила. Один-єдиний раз вона зачепила цю тему, але мама тільки розплакалася. Відтоді про Гансика Маргарита розмовляла тільки з Гінцелем. Та ще маленький Пепі вбив собі в голову, що хоче, аби Гансик теж жив із ними.

З Гінцелем Маргарита зустрічалася досить часто. Коли їй хотілося його побачити, досить було просто навідатись у "Ваксельбергер". І монстр-офіціант теж уже звик до того, що Маргарита, замовивши сто грамів мінеральної води, могла годинами сидіти в кав'ярні. А ще Маргарита з Гінцелем часто гуляли в парку і музикували дуєтом: на губній гармонії та сопілці. Часом вона заходила до нього в гості. Свою квартиру – а в ній були одна кімната, коридор, туалет і кухня – Гінцель пофарбував у чорний колір. Включно з підлогою. Спочатку перед такими гробівцевими візитами Маргарита ламала собі голову над питанням, що робити, коли раптом Гінцелеві спаде на думку почати обніматись і цілуватись. Найбільше, що її непокоїло, були Гінцелеві зуби з надщербленими та коричневими краями. Але Маргарита зовсім заспокоїлася, коли Габріела сказала, що Гінцель, на жаль, "імпотент". І що це гарантовано є не фізичною вадою, а радше психічною. А від поцілунків і пестошів, на які він цілком спроможний, Гінцель відмовляється просто тому, що не любить нічого робити "наполовину".

Якось Флоріан Кальб запізнився до школи. Виявилося, він чекав біля Маргаритиної брами, щоб йти разом до школи. Дівчина сказала йому, що не живе вдома. Хлопець з дівчиною спілкувалися на уроці за допомогою записок, тому зв'язок між Флоріаном і Маргаритою став для всіх цілком очевидним.

Маргариті ще подобався Флоріан, однак йому, на жаль, окрім пестошів, не спадало на гадку нічого цікавого. А такого приємного відчуття, як тоді під плащем, у Маргарити вже не виникало. Вона і сама помітила, що з більшим задоволенням проводить вільний час у "Ваксельбергері" або вдома в Гінцеля. Але тепер Флоріан говорив у школі, що зустрічається з Маргаритою.

У школі Маргарита намагалася поговорити з Гансиком, але він не хотів. Хлопець казав, що сестра обіцяла залишитися з ним і батьком і зробити дошку для пір'їн, а сама пішла з мамою.

Якось Габріела запросила Маргариту на морозиво. Подруги побачили Гансика. На розі вулиці він стояв на землі на колінах, а під ним лежав маленький худорлявий хлопчина, котрого Гансик нещадно лупцював. Поки Маргарита до них підбігла, якийсь хлопець накинувся на Гансика. А коли Маргарита нарешті домчала до рогу, її брата гамселило вже троє міцних хлопчаків. Хлопці казали, що Гансик перший почав бійку і

напав на маленького. Маргариту схопили, щоб вона не захищала брата. А коли вона вирвалася, то розігнала хлопців, а одного навіть вкусила за вухо. Гансик був увесь побитий: ніс спух, на щоках подряпини, верхня губа нагадувала червоного дощового хробака, а з тріщини на ній сочилася кров. Гансик вдавав, що не при свідомості. Усі глядачі втекли, залишився тільки хлопчина з розбитими окулярами й нібито зламаним носом, на якого був кинувся Гансик. Маргариті стало соромно перед цим малим сухоребриком. "Я йому нічого не зробив, – сказав малий, – я просто не повірив, що його мама поїхала в Африку. Бо я ж її щодня зустрічаю!". "Якийсь хворий! — сказав малий. – Є купа дітей, у котрих розлучені батьки. І нема чого так смикатися, коли йому про це кажуть".

Поволі, крок за кроком, Маргарита і Габріела потягнули Гансика до трамвайної зупинки. Портфеля Гансика дівчата не знайшли. Дівчата подумали, що краще подзвонити мамі. Вони так і зробили, і мама на таксі забрала сина і дівчат. Побачивши сина, мама розхвилювалася, а водій почав питати, куди їхати. Тут Гансик розплющив одне око і сказав таксистові адресу помешкання Закмаєрів. Таксист кивнув і поїхав. Виходячи з машини, Гансик відмовився від сторонньої допомоги. У нього навіть вистачило сили самотужки без особливої підтримки піднятися сходами нагору.

Бабуся зустріла усіх і перелякалася. Мама повела Гансика в дитячу. Маргарита накинулася на бабусину запіканку з ванільним соусом, бо уже декілька тижнів вона була позбавлена таких кулінарних утіх. Вона помітила, що Гансик, який із маминою допомогою саме дійшов до дитячої, ризикнув кинути у бік кухні один-однісінький, але доволі пристрасний погляд. "Отож, – подумала Маргарита, – йому вже не так аж зле".

Згодом дівчина поглянула на бабусю і помітила, що та виглядає трохи змученою, змарнілою, навіть ніби трішечки хворою. Бабуся сказала, що їй вже надоїло місто. "То їдь додому, бабусю!" — наважилася сказати внучка. Бабусі така пропозиція не видалася ні дивною, ні дикою, ні принципово неправильною. Вона лише запитала: "А тато? А Гансик?". Маргарита подумала, що бабусю марно переконувати, що тато має змінитися. Тому дівчина почала говорити лише про бабусю: що та має повне право жити у Цветлі, доглядати свою кицьку, свій город із маленькими диньками та великими полуницями. І що ніхто не має права позбавляти бабусю її звичного життя. Врешті, Маргарита переконала бабусю їхати додому.

Мама посиділа з Гансиком, а потім мусила йти, бо Марі-Луїза скоро мала йти на роботу, і за Меді й Пепі треба було наглядати. Мама з Маргаритою рушили в коридор, де бабуся повідомила, що завтра по неї приїде дядько.

Наступного ранку, коли Маргарита зайшла до класу, до неї підбігла Габріела і повідомила, що її шукає секретарка директора. Виявилося, що Гансик уже в директора. Маргарита швидко зателефонувала додому радникові і попросила переказати мамі, щоби вона негайно йшла до школи. Потім Маргарита подзвонила татові і теж сказала приїжджати.

У кабінеті директора був Гансик, маленький сухоребрик, інші хлопці, дві пані й один пан. Усі хлопці були побиті. Директор сказав, що Маргариту теж звинувачують, бо

вона вкусила одного з хлопців. Гансик мовчав і не виправдовувався. Директор говорив, що класний керівник Гансика казав, що хлопець завжди був доволі тихою спокійною дитиною, легко керованою. Маргарита вирішила, що поки не прийдуть батьки, вона теж мовчатиме.

Згодом прийшли Закмаєри. Розмова в кабінеті директора тривала понад годину. І була вона доволі-таки напружена та гаряча. Насамперед тато і мама визнали, що Гансиків напад на маленького Маєра аж ніяк не можна назвати актом гуманізму. На їхню думку, це, звісно, негарний вчинок, але за нього хлопця вже покарано. Мама звернула увагу присутніх на його поранення, а тато сказав, що теж міг обклеїти свого сина пластирами і бинтами і скаржитись на інших хлопців. Мама пообіцяла, що за розбиті окуляри вони заплатять. Директор сказав, що справу можна закривати. Насамкінець Гансик і Маргарита ще мушили пообіцяти директорові, що більше ніколи не битимуться.

Тато з мамою пішли на каву, а Гансик і Маргарита попрямували у свої класи. Вони трохи порозмовляли і, нарешті, помирилися. Брат і сестра були раді, що батьки захищали їх перед директором. Гансик і Маргарита надіялися, що батьки помиряться.

Маргарита зайшла у клас, і Флоріан послав їй повітряний поцілунок. Маргарита впіймала поцілунок у повітрі, затиснула в долоні й заховала в кишеню штанів.

Уші Коль, яка сиділа перед Маргаритою, обернулась і прошепотіла: "Ми сьогодні з тобою близнюки!" Вона виставила ногу у прохід між партами, вказала на свої джинси, а рукою посмикала за свою блакитну футболку, на якій спереду були зображені дві малесенькі голівки ангеликів із крильцями. Уші Коль мала рацію: Маргаритині штани та футболка були точнісінько такі самі, як і в Уші. Маргарита раптом відкрила для себе одну річ: не тільки футболки були близнюками! Груді під футболками теж були справжніми двійнятами! Доволі великі, але не широкі. І радше гострі, ніж плоскі! І якби дівчата помінялися, наприклад, лівими половинами своїх бюстів, то цього ніхто б і не помітив! Маргарита була така захоплена цим відкриттям, що весь ранок не зводила погляду зі своїх грудей.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу